

РЕШЕНИЕ

№ 989

гр. София, 09.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
публично заседание на 15.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **8242** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 186, ал. 4 от Закона за данъка върху добавената стойност (ЗДДС). Образувано е по жалба на “ТОП ДЕ ЛУКС“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], ж.к. „Л.“, [улица], срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С4168-0200299/26.06.2025 г., издадена от началник отдел „Оперативни дейности“ - С. в Главна дирекция „Фискален контрол“ при Централно управление (ЦУ) на Националната агенция за приходите (НАП), с която на основание чл. 186, ал. 1, т. 1 б. а) ЗДДС е приложена принудителна административна мярка запечатване на търговски обект - магазин за цветя, находящ се в [населено място], [улица] забрана за достъп до него за срок от 14 дни.

Жалбоподателят - “ТОП ДЕ ЛУКС“ ЕООД, излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради нарушение на процесуалните правила, материалния закон и неговата цел – основания за оспорване по чл. 146, т. 3 - 5 АПК.

Твърди нарушение на чл. 6, ал. 5 АПК, тъй като в обжалваната заповед не са изложени конкретните факти, взети предвид при преценка на тежестта на нарушението, с цел правилното обосноваване на определения в заповедта срок за запечатване на обекта. Счита, че срокът на приложената мярка е несъразмерен с установеното нарушение. Сочи, че в представените доказателства не се съдържат нито твърдения, нито доказателства, че от страна на оспорващия са предприемани действия за укриване на доходи. Според жалбоподателя стойността от 7 лв. за цветя в саксия е показателна, че в случая наложената мярка не е пропорционална на твърдяното нарушение, още повече, че от временното затваряне на обекта за него биха настъпили вреди,

доколкото през този период работещите в обекта служители се намират в принудителен отпуск, търговският обект не реализира търговски оборот, но плаща консумативи. Счита, че заповедта не съдържа и мотиви относно срока на запечатване.

Прави искане заповедта да бъде отменена. Претендира разноски по делото.

Ответникът - началник отдел „Оперативни дейности“ - С. в Главна дирекция „Фискален контрол“ при Централно управление на Националната агенция за приходите, изразява становище за неоснователност на жалбата.

Прави искане съдът да отхвърли жалбата. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение. Ответникът се представлява от юрк. И..

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, като обсъди твърденията на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 14.02.2025 г. в 17:05 часа е извършена проверка на търговски обект по смисъла на §1, т. 41 от ДР на ЗДДС - магазин за цветя, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от „ТОП ДЕ ЛУКС“ ЕООД.

При извършена контролна покупка от органите по приходите на 1 брой цвете в саксия на обща стойност 7,00 лв., платени в брой, не е издаден фискален касов бон от монтираното и функциониращо към момента на проверката фискално устройство (ФУ) модел „DATECS DP - 150“, с инд. № на ФУ: DT981212 и № на ФП 02981212.

След легитимация на контролните органи са предприети процесуалните действия за нуждите на проверката (преброяване на парите в касата, изготвяне на опис, снемане на отчет от ФУ, попълване на декларации, преглед на документи и др.) от наличното в обекта ФУ са отпечатани контролна лента на електронен носител (КЛЕН) и дневен финансов отчет (ДФО), от които е видно, че сумата от 7,00 лв. (седем лева) не е отразена, като регистрирана чрез издаване на фискална касова бележка.

За установените факти и обстоятелства е съставен Протокол за извършена проверка серия АА № 0200299/14.02.2025 г. на основание чл. 110, ал. 4, във връзка с чл. 50, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) и актове за установяване на административни нарушения (АУАН) № F821292/12.05.2025 г. и № F821282/12.05.2025 г. съставени от старши инспектор по приходите в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП.

За нарушенията са издадени наказателни постановления № 833455-F821292/20.06.2025 г., с което е наложена административна санкция в размер на 1300 лева и № 833453-F821282/20.06.2025 г., с което е наложена административна санкция в размер на 1000 лева (приложени).

На 26.06.2025 г. със Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С4168-0200299, издадена от началник отдел „Оперативни дейности“ - С. в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, на основание чл. 186, ал. 1, т. 1 б. а) ЗДДС, на „ТОП ДЕ ЛУКС“ ЕООД е приложена принудителна административна мярка запечатване на търговски обект - магазин за цветя, находящ се в [населено място], [улица] забрана за достъп до него за срок от 14 дни.

Процесната заповед е съобщена на жалбоподателя на 08.07.2025 г. Жалбата срещу нея е подадена на 14.07.2025 г.

При така установеното от фактическа страна, от правна страна съдът приема следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законоустановения 14-дневен срок, от лице с правен интерес от оспорването - адресат на акта, насочена срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт.

Разгледана по същество е основателна.

Компетентността на издателя на акта, която не се оспорва, следва от нормата на чл. 186, ал. 3

ЗДДС и приложената по делото Заповед № ЗЦУ-1148/25.08.2020 г. на изпълнителния директор на НАП, съгласно която, наред с директорите на дирекции „Контрол“ в териториалните дирекции на НАП, оправомощени да издават заповеди от вида на атакуваната, са и началниците на отдели „Оперативни дейности“ в дирекция „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ на НАП, каквато длъжност изпълнява издателят на акта съгласно Заповед № 441/16.06.2023 г. на изпълнителния директор на НАП (приложена по делото).

Заповедта е в предписаната писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 АПК – посочен е адресатът, изложени са фактическите основания, правното основание, разпоредителната част, както и редът и срокът за обжалване. Следователно не са налице пороци във формата по смисъла на чл. 146, т. 2 АПК.

Спазени са и административнопроизводствените правила – заповедта е издадена въз основа на протокол за извършена проверка серия АА № 0200299/14.02.2025 г., както и на посочените в нея доказателства – КЛЕН и дневен финансов отчет, както и АУАН № F821292/12.05.2025 г.

Относно материалната законосъобразност на акта:

По силата на чл. 186, ал. 1, т. 1, б. а) от ЗДДС, принудителната административна мярка запечатване на търговски обект за срок до 30 дни, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се прилага на лице, което не издаде съответен документ за продажба по чл. 118 ЗДДС. В чл. 118, ал. 1 ЗДДС е предвидено задължение за всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство (фискален бон) или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност (системен бон), независимо от това дали е поискан друг данъчен документ. Съгласно чл. 187, ал. 1 ЗДДС при прилагането на посочената принудителна мярка, се забранява и достъпът до обекта.

По делото не е спорно, че "ТОП ДЕ ЛУКС" ЕООД е задължено лице по чл. 3, ал. 1 от Наредба Н-18/13.12.2006 г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин. Не се спори и че дружеството не е изпълнило задължението си по чл. 118, ал. 1 ЗДДС за издаване на фискална касова бележка от работещото в търговския обект фискално устройство за контролна покупка на 1 бр. цвете в саксия на стойност 7,00 лева, осъществена на 14.02.2025 г. Следователно безспорно и материалноправните предпоставки за прилагане на принудителната административна мярка по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. а) ЗДДС са налице.

В случая спорен е въпросът дали определеният от административния орган срок на процесната ПАМ от 14 дни е обоснован с оглед спецификите на констатираното нарушение и дали с него се постигат целите по чл. 22 ЗАНН, както и дали с налагането на мярката е нарушен принципът на съразмерност, регламентиран в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК.

Безспорно в условията на обвързана компетентност и при наличието на тази фактическа установеност приходният орган е длъжен да приложи ПАМ, но е задължен и да изложи конкретни мотиви относно това кое налага срок на мярката за 14 дни, като се има предвид, че законодателят е определил максимален срок от 30 дни. Това задължение произтича както от изискването на чл. 186, ал. 3 ЗДДС мярката да се прилага въз основа на мотивирана заповед, така и от принципа за съразмерност по чл. 6 АПК, който задължава административните органи да упражняват правомощията си по разумен начин и справедливо, като актът и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

На първо място, настоящият състав намира, че относно срока на мярката в оспорената заповед са обективирани общи бланкетни изявления, които не отразяват тежестта на нарушението с оглед продължителността на срока, за който мярката се прилага, което от своя страна пречатства извършването на преценка от страна на съда относно законосъобразността на определения 14-дневен срок и съответствието му с целта на закона. При определянето на срока в заповедта е необходимо да се излагат конкретни факти и обстоятелства, относими към съответния случай, поради което административният орган е длъжен след посочването им да извърши съответната преценка за срока, като достатъчно я мотивира при спазване на принципа на съразмерност съгласно чл. 6, ал. 2 АПК. В процесния случай това не е сторено, като единствената конкретика се изразява в констатацията, че търговецът отдавна извършва търговска дейност и е наясно с конкретните изисквания за нея и с начина на организация на същата, и въпреки това е допуснал и извършил административно нарушение, с което засяга основния ред при тази дейност. Обоснован е извод, че „една от целите пред търговеца „ТОП ДЕ ЛУКС“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] е именно отклонение от данъчно облагане“. Липсват конкретни данни за търговската дейност в обекта, като не е отчетено цялостното поведение на търговеца, липсват данни за предходни нарушения от същия характер, както и не е направена преценка на обороти от предходни дни или периоди. Следователно прилагането на ПАМ спрямо конкретния търговец за срок от 14 дни не е съобразено с целите, регламентирани в чл. 22 ЗАНН и с принципа на съразмерност, прогласен в чл. 6 АПК.

На следващо място, с Решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 4 май 2023 г. по дело C-97/21, по отправено преюдициално запитване от Административен съд – Благоевград, е постановено, че член 273 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност и член 50 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която за едно и също неизпълнение на данъчно задължение и след провеждане на отделни и самостоятелни производства на данъчнозадължено лице може да бъде наложена мярка имуществена санкция и мярка запечатване на търговски обект, които подлежат на обжалване пред различни съдилища, доколкото посочената правна уредба не осигурява координиране на производствата, позволяващо да се сведе до стриктно необходимото допълнителната тежест от кумулирането на посочените мерки, и не позволява да се гарантира, че тежестта на всички наложени санкции съответства на тежестта на разглежданото нарушение. В т. 56 от решението на СЕС се посочва, че принципът на пропорционалност изисква кумулирането на процедури за търсене на отговорност и санкции да не превишава границите на онова, което е уместно и необходимо за постигане на легитимните цели, преследвани от приложимата правна уредба, като се има предвид, че когато съществува избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до мярката, която създава най-малко ограничения, а породените от нея неудобства не трябва да са несъразмерни спрямо поставените цели.

В разглеждания случай е безспорно, че за осъществяването от дружеството нарушение на чл. 118, ал. 1 ЗДДС, са му наложени две отделни мерки, всяка от които с утежняващо правната му сфера действие - имуществена санкция и ПАМ „запечатване на търговски обект“. Не се спори, че тези мерки, макар и издадени на базата на един и същ факт, са наложени в отделни и самостоятелни производства, съответно по ЗАНН (с оглед препращането по чл. 193, ал. 1 ЗДДС) и по АПК (предвид нормата на чл. 186, ал. 3 ЗДДС). Въпреки, че държавната принуда при издаването на наказателно постановление и налагането на ПАМ да е насочена към различни цели, като принципно при ПАМ се прилага диспозицията на правната норма, а при административното наказание - санкцията на правната норма, като краен резултат се достига до кумулиране на двете

мерки с наказателноправен характер, наложени с два самостоятелни акта, които подлежат на обжалване по различен ред, което не позволява да се гарантира, че тежестта на наложените санкции съответства на тежестта на установеното нарушение.

В този смисъл е константната съдебна практика на Върховния административен съд - Решение № 12751 от 10.12.2025 г. на ВАС по адм. д. № 10274/2025 г.; Решение № 11876 от 25.11.2025 г. на ВАС по адм. д. № 10099/2025 г.; Решение № 11635 от 18.11.2025 г. на ВАС по адм. д. № 10029/2025 г.; Решение № 10834 от 4.11.2025 г. на ВАС по адм. д. № 7560/2025 г.; Решение № 10521 от 29.10.2025 г. на ВАС по адм. д. № 5364/2025 г.; Решение № 10120 от 21.10.2025 г. на ВАС по адм. д. № 6984/2025 г.; Решение № 6836 от 23.06.2025 г. на ВАС по адм. д. № 4460/2025 г.; Решение № 5983 от 4.06.2025 г. на ВАС по адм. д. № 3657/2025 г.; Решение № 4664 от 7.05.2025 г. на ВАС по адм. д. № 703/2025 г.; Решение № 4057 от 15.04.2025 г. на ВАС по адм. д. № 122/2025 г. и др.

По изложените съображения настоящият състав приема, че оспорената заповед е издадена в нарушение на материалния закон и неговата цел, поради което е незаконосъобразна на основание чл. 146, т. 4 и т. 5 АПК.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК Националната агенция за приходите – юридическото лице, в чиято структура е органът-ответник, следва да бъде осъдено да заплати на жалбоподателя своевременно претендираните и доказани разноски за внесена държавна такса в размер на 50,00 лева, равняващи се на 25,56 евро.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17-и състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С4168-0200299 от 26.06.2025 г., издадена от началник отдел „Оперативни дейности“ - С. в Главна дирекция „Фискален контрол“ при Централно управление на Националната агенция за приходите.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите, гр. С., [улица], да заплати на “ТОП ДЕ ЛУКС“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [улица], направените по делото разноски в размер на 25,56 евро (двадесет и пет евро и петдесет и шест евроцента), равняващи се на 50,00 (петдесет) лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба чрез Административен съд – София-град пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: